

at komme gennem Livet i al Lærvælgelighed blandt dem derovre, saa vil man ikke dømme paa den Maaade derom.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (S. Sørensen) henlede min Opmærksomhed paa det Forhold, der var fremkommet, at ved en Ulykke nede ved Nymindegab havde de efterladte ikke kunnet faa Understøttelse af Harboørefondet. Det er i og for sig ganske naturligt, men det foreliggende Tilfælde saa noget grelt ud. Naar man skulde anvende disse Fonds, var det nødvendigt at sætte en Grænse, inden for hvilken Fondene skulde anvendes, og man satte da Grænsen saaledes, at det blev Ringkøbing og Tisted Amter, det vil sige de Amter, hvor de paagældende nødlidende, til hvem der var indsamlet i sin Tid, hørte hjemme, altsaa de Amter, der vare ramte af Ulykken. Men naar man har sat denne Grænse, maa den selvfølgelig overholdes, selv i et saadant Tilfælde som her, der, som jeg allerede sagde, ser meget grelt ud, da der ster en Ulykke lige uden for Grænsen; men i Virkeligheden er dette Tilfælde ikke en Smule forskelligt fra, om Ulykken var sket paa Sjællands Odde eller andre Steder. Kunde man tage Ribe Amt med, saa vilde man ikke kunne undgaa i givet Tilfælde at tage Sjællands eller Bornholms Amter med.

Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds henstillede dernæst til Regeringen, om der ikke var Grund til at foretage almindeligt Eftersyn af de offentlige Kasser, idet han her tog sit Udgangspunkt fra Kasse-manglen i Fattigvæsenets Kasse under Frederiksberg Kommune. Ved dette Forhold maa man imidlertid sondre mellem de under Staten og de under Kommunerne hørende Kasser. Hvad selve Statens Embeds- og Bestillingsmænd angaar, for saa vidt der er betroet dem Kasser, da er Forholdet ganske sikkert ordnet saa godt som overhovedet muligt.

Man har et meget nøjagtigt Bogholderi, en paalidelig og betryggende Revision og periodiske Kasseeftersyn — i mange Tilfælde ogsaa dobbelte Eftersyn — og endelig en Del andre Forskrifter, der sigte til at betrygge Kasserne, navnlig dette, at der er foreskrevet et vist Maksimum for, hvad den vedkommende Kassebetjent maa ligge inde med, saaledes, at naar Beholdningen gaar over det, skal han indsende det til den ved-

kommende Centralkasse. For Statens Vedkommende er Sagen sikkert i god Orden, men det maa erkendes, at for Kommunerne Vedkommende er der ikke saa Mangler, og Afhjælpningen deraf er ikke saa let. Forholdet er det, at Kommunallovene foreskrive, at der skal ske aarlig Revision af Regnskaberne, men i øvrigt overlades det Kommunalbestyrelserne, hvorledes de selv ville ordne Kontrollen med de Bestillingsmænd, til hvem de have betroet deres Oppebørster. Regeringen har ikke Myndighed til at give almindelige Forskrifter i saa Henseende, og det vilde ogsaa være meget vanskeligt, fordi de Kasser, der her tales om, ere saa grundforskellige, idet nogle af dem rumme meget smaa Indtægter, medens andre ere meget store. Men hvad der skulde gøres i saa Henseende, er i øvrigt ikke særligt dette, at foretage Kasseeftersyn — det har man Forskrifter om næsten ved alle Kommuner, i alt Fald de større Købstadkommuner — men man skulde sørge for, at Forholdene ellers blive saaledes, at et Kasseeftersyn bliver effektivt og virkelig kan udrette noget. I saa Henseende er der ganske sikkert betydelige Mangler. Der kan ikke udrettes noget lynderligt, medmindre der foreligger et ordentligt Bogholderi, og for at sørge for, at det er stadig og nøjagtigt ført, behøves der en Revision, ikke den saakaldte aarlige Revision, som Kommunalloven foreskriver med Hensyn til Regnskaber, men det, som man kalder en daglig Revision, det vil sige en stadig Revision over for selve Bogføringen. Her er egentlig Hovedmanglen ved det, og i saa Henseende kan der være en Del at gøre ude i Kommunerne. Imidlertid maa det jo vel erindres, at hvor meget man end gør, vil man aldrig kunne naa at forhindre eller umuliggøre Bedragerier. Man kan gøre det vanskeliggere for vedkommende at bedrage og lette Opdagelsen af det. Rent galt bliver det selvfølgelig, naar de paagældende kommunale Bestillingsmænd slaa sig sammen om at bedrage. Naar Kassereren og Bogholderen blive enige om at bedrage, er det jo meget vanskeligt at opdage Manglerne, og det var netop Tilfældet ude paa Frederiksberg. I saadanne Tilfælde er et Kasseeftersyn magtesløst, fordi det maa basere Eftersynet af Kassen paa Bogføringen, men er den urigtig, er der intet at udrette. Det, der har været